

ZTRACENÁ LÁSKA

Tess M. Puffrová

Tess M. Puffrová

ZTRACENÁ LÁSKA

Tess M. Puffrová

ZTRACENÁ LÁSKA

PLAYLIST

Zatracená láska

Lana Del Rey – Born to Die
Hollywood Undead – Everywhere I Go
Taylor Swift – I Knew You Were Trouble
Fergie & Q-Tip & GoonRock – A Little Party Never Kill Nobody
Lady Gaga – Bad Romance
Lana Del Rey – Queen of Disaster
Nick Jonas – Jealous
Bruno Mars – It Will Rain
Lady Gaga – Brown Eyes
Leona Lewis – Better in Time
Taylor Swift – Red

Zlomená láska

Lana Del Rey – Blue Jeans
Linkin Park – Valentine's Day
Taylor Swift – Style
Lady Gaga – Speechless
Mark Rhonson & Miley Cyrus – Nothing Breaks Like a Heart
Metric – All Yours
Hollywood Undead – We Are
Imagine Dragons – Next to Me
Fedez & Francesca Michielin – Magnifico
Nick Jonas – Teacher
P!nk & Nate Ruess – Just Give Me a Reason

Ztracená láska

Lana Del Rey – Young and Beautiful
Mud Flow – The Sense of Me / Chemicals
Christina Perri – Jar of Hearts
The Kid LAROI & Justin Bieber – Stay
Linkin Park – One More Light
Fedez – 21 Grammi
P!nk – Just Like a Pill
Taylor Swift – Out of the Woods
Hollywood Undead – Bullet
Johnny Cash – Hurt
Taylor Swift & Bon Iver – Exile

Věnování

*Všem, kteří se mnou došli až sem.
Neuvěřitelně si Vás vážím.*

© Tess M. Puffrová, 2022

Illustrations © Zuzi Maat, 2022

ISBN 978-80-11-02283-9 pdf

KAPITOLA 1.

Anna

Stála jsem na místě a měla pocit, že mi celý svět explodoval v jediném modrém záblesku. Pak mi došlo, že těch záblesků je víc. Točily se kolem mě, bodaly mě do hlavy a rvaly mi srdce z hrudi, aby mi ho mohly rozcupovat před očima.

Maddox zabil Roba...

Vedle mě se tlačili zvědaví studenti, kteří si mezi sebou zděšeně sdělovali, co že se to stalo. A já stála a nevěděla, co mám dělat. Měla bych se prodrat dopředu a s někým promluvit? Říct jim, co se stalo? Že mě Rob zatáhl do svého pokoje a začal na mě sahat? Že jsem mu utekla a vzápětí se za ním pustil můj přítel?

Zabil ho...

Hrud' se mi bolestivě svírala a já si teprve po chvíli uvědomila, že se nemůžu vůbec nadechnout. Předklonila jsem se a násilím do sebe tlačila studený vzduch.

V hlavě se mi honily zběsilé myšlenky. Na to, jak policii řeknu, že Rob jen uklouznul, když jsem se mu vytrhla. Uklouznul, upadnul na zem a srazil si vaz. Mohla bych lhát.

Bylo mi však jasné, jak směšné mé nápady jsou. Nevěděla jsem, co se stalo. Když Maddox dorazil domů, byl celý od krve. Jestli tak vypadal ten, co přežil, jak mohl vypadat ten, co ne?

Davem to zašumělo a já uslyšela Maddoxovo jméno. Jednou. Podruhé. Znovu.

Neslo se mezi vyděšenými studenty jako ozvěna.

Už to věděli. Někdo už to policii prozradil.

Nakonec jsem s nimi mluvila. Odvedli mě do prázdné dodávky, dali mi horký čaj a deku kolem ramen, a já jim řekla vše o Robově útoku. Asi půl hodiny jsem jim tu hrůzu popisovala. Opakovala jsem, že by to Maddox neudělal, ale těmi slovy jsem nepřesvědčila ani samu sebe. Pořád jsem v hlavě měla jeho rozzuřený obličej, když umazaný od krve napochodoval do domu a řekl mi, ať táhnu...

Tohle jeho prohlášení jsem policii zatajila. Pak zavolali mým rodičům.

Otec soptil vzteky. Bylo mi jasné, že na kolej se už nepodívám, ale v tu chvíli mi to bylo upřímně jedno. Zbytek noci jsem strávila s mobilem v ruce a zběsile si posílala zprávy s kamarády. S Juanitou, Kylem, Deanem a Michaellem. Patty se z naší společné konverzace okamžitě odpojila.

Kyle jako první napsal, že když se vrátil domů, Maddox už tam nebyl.

Asi ve tři ráno mi volal někdo z cizího čísla. Byla to Maddoxova máma. Ubrečená a vyděšená se mě ptala, co se stalo. Snažila jsem se jí to říct, ale nenašla jsem v sobě sílu. Vypadlo ze mě jen, že nevím jistě.

Mezi jejími vzlyky jsem pochopila, že Maddoxe zatkli. Prý volal babičce, aby mu sehnala právníka, ale víc jsem se nedozvěděla. Jakmile jsem zavěsila došlo mi, že mám oči stále suché.

Já, která brečela při každé příležitosti... Srdce mi krvácelo, ale oči zůstaly suché.

Nejradši bych se propadla do bezesného spánku a utlumila tak tu bolest a alespoň na chvíli ji odsunula stranou. Teď jsem nemohla udělat nic. Nic než jen doufat.

Podívala jsem se na noční stolek, kde vedle Blakeových básní ležela malá tabletky a sklenice vody. Máma mi ten prášek dala, abych usnula, ale ještě jsem si ho nevzala. Nejdřív jsem musela zjistit, co se děje. Jenže teď už můj telefon mlčel, přátelé už

neměli, co by k tomu napsali a nikdo další se mi už neozval. Vložila jsem si tabletku do pusy a rychle ji zapila. Lehla jsem si a chvíli mlčky pozorovala strop.

Uvidím ho ještě někdy? Byla jsem vyděšená, ale začala se mi klížit víčka.

Ucítím ještě někdy jeho rty na svých? I přes ten pocit, jako kdyby mi někdo vyrval všechny vnitřnosti jsem pocítila, jak mě zahaluje klid.

Co to jen provedl?

Když jsem znovu oči otevřela, téměř okamžitě se mi bolestivě vybavily události včerejší noci.

Maddoxe zatkli. Maddoxe zatkli. Maddoxe zatkli.

Tu díru v hrudi jsem cítila stále, ale nějak jsem se donutila odsunout všechny myšlenky stranou a sejít dolů do kuchyně.

Máma na mě překvapeně vzhledla od televize. „Jak ti je, holčičko?“ zamumlala a starostlivě ke mně přistoupila.

Zamračila jsem se, venku bylo šero. „To jsem prospala celý den?“ podivila jsem se.

„Byla jsi vyčerpaná. Nechtěla jsem tě budit“ řekla máma. „Máš hlad? Uvařila jsem ti makaróny se sýrem.“ Ihned se otočila k troubě a vyndala z ní zakrytý hrnec. Tohle mi máma vařila v těžké dny – když jsem začala poprvé menstruovat a ležela v bolestech s teplými obklady na břicho, když umřel sousedovic pes, se kterým jsem si vždy hrála, nebo když nám táta oznámil stěhování do Stansonu. Bylo to nezdravé jídlo, které otec neschvaloval a máma mi ho připravovala tajně.

„Kde je táta?“ vydechla jsem a sesunula se na židli u jídelního stolu.

„Ráno odjel na tu konferenci.“ Matně jsem si vybavovala, že včera, když mě vezl z kolejí domů, mezi bručivými nadávkami říkal, že svoji pracovní cestu zruší. „Říkala jsem si, že by pro tebe bylo lepší, aby ti dal pár dnů klid,“ poznamenala máma a postavila přede mě talíř s těstovinami.

Vděčně jsem na ni upřela oči. Věděla stejně dobře jako já, že by do mě otec celý den jen hustil řeči o tom, jak je pro mě vnější svět nebezpečný, jak moc jsem ještě mladá, jak nesmím chodit na večírky a jak je můj kluk špatný. Jenže... můj kluk byl *špatný*.

Pokusila jsem se sníst makaróny, ale každé sousto mi chutnalo jako popel. Nedokázala jsem polknout a dostat do svého staženého žaludku víc než pět lžic.

Omluvila jsem se mámě a šla zpět do postele, kde jsem automaticky sáhla po mobilu. Nevím, jestli jsem čekala, že tam budu mít ztracené hovory od Maddoxe nebo zprávy plné ujištění, ale nebylo tam od něj nic. Pochopitelně. Jestli ho zatkli, vzali mu všechny jeho věci.

Pak jsem našla jedinou stručnou zprávu od Patty: „Rob je naživu. Udržují ho v umělém spánku.“

Chvělivě jsem se nadechla a odpověděla jí: „To ráda slyším. Strašně moc mě mrzí, co se stalo.“ Bolelo mě pomyšlení, že se to celé stalo jen kvůli mně, ale ucítila jsem i slabý záchvěv naděje. Protože Rob byl naživu. Maddox ho nezabil.

Za chvíli mi blikla další zpráva od Patty: „Nejspíš bude mít trvalý poškození mozku. Jestli to přežije. Už nikdy nechci tvýho zasařeného kluka vidět.“

S bolestí na hrudi jsem telefon odložila. Vnitřnosti se mi znovu začaly kroutit a opět jsem nedokázala dýchat. Sešla jsem zpět dolů za mámou, která se dívala na nějaký film. Sesunula jsem se vedle ní na pohovku a snažila se vnímat děj, ale nebyla jsem toho schopna. Máma vedle mě po chvíli začala usínat. Dlouhou dobu jsem ji pozorovala a přemítala nad tím, jak dokázala celý život žít vedle muže, který ji mlátil. Ano, sice to nebylo násilí na denní bázi, ani takové, které by nechávalo krvavé šrámy. Ale pořád to bylo násilí.

Napadla mě šílená myšlenka, že jsem si možná našla kluka, který se mému otci podobal víc, než jsem si uvědomovala.

Maddox byl také posedlý kontrolou – alespoň co se mé osoby týče. Byl výbušný, jenže nikdy svůj hněv nemířil mým směrem.

Co když to byla však jen otázka času, než mě uhodí? Rozhodně se ale dalo čekat, že někoho zbije tak moc jako Roberta.

„Mami,“ zašeptala jsem, když film skončil a lehce s ní zatřásla. „Mami, jdi do postele.“

Máma několikrát zmateně zamrkala, a když zjistila, že je pomalu půlnoc a ona usnula na gauči, zvedla se, políbila mě do vlasů a odešla nahoru do ložnice.

Zůstala jsem v obýváku sama s televizí, ale neměla jsem náladu na nic koukat. Vypnula jsem ji a chvíli jen vnímala tu prázdnotu v hrudi. Tu díru po mém srdci.

Co bude dál?

Maddoxe odsoudí na doživotí a já začnu žít nový život bez něj? Nebo ho propustí za patnáct let, zatímco na něj budu čekat?

Zavřela jsem oči a představila si samu sebe, jak stojím před věznicí. V mé mysli to bylo někde na poušti, jen holé betonové stěny a plot s ostnatým drátem. Stála jsem u starého zrezivělého auta se šátkem v matných vlasech bez života. Na sobě jsem měla volné šaty s puntíky, které těsně obepínaly mé velké těhotenské břicho. V ruce jsem držela cigaretu a čekala, až stráž v béžových uniformách vyvede mého přítele ven v okovech.

Z hrdla se mi vydral bolestný vzlyk. Oči jsem však měla nadále suché.

Vstala jsem z pohovky a zamířila k oknu, abych se nadechla studeného nočního vzduchu, který mě vždy uklidňoval. Nechala jsem si slabým vánkem ovívat tvář a přála si, aby odvál všechny mé starosti. Aby odvál den, kdy jsem poprvé nasedla na motorku Maddoxe Mannera. Ale nejzoufaleji jsem si přála to, aby mi ho přivál zpátky. Abych se nějakým zázrakem probudila znovu v sobotu ráno a mohla celý den prožít znovu – a zařídít, aby se odehrál jinak.

Uslyšela jsem slabé špitnutí. „Anno?“

Rozechvěle jsem otevřela oči a chvíli užasle hleděla na klučičí siluetu přede mnou. Pak se mé náhle splašené srdce znovu uklidnilo, když dotýčný přišel blíž k oknu.

„Ericu,“ hlesla jsem.

„J-jsi v pořádku?“ zeptal se. „Před chvílí mi máma říkala, že se včera něco semlelo na koleji.“

Překvapeně jsem zamrkala a nebyla si jistá, zda je možné, že to Eric ještě neví. „Ty to nevíš?“ zašeptala jsem. Zmateně zakroutil hlavou. „Počkej chvíli.“ Zavřela jsem okno a zhasla v obývacíku. Z věšáku na chodbě jsem popadla bundu a vyšla za ním na ulici.

„Nechci rušit, jen jsem tě zahlídnul oknem,“ omlouval se, když jsem se k němu přidala.

„Nerušíš,“ ujistila jsem ho a zněla víc zlomeně, než bych očekávala.

„Takže...,“ nejistě přešlápl na místě. „Co se tam stalo? Víím, že tě tam obtěžoval ten kluk, ale taky jsem zaslechl nějaký zvěsti o tom, že tam někdo umřel, ale to je asi kravina, ne?“

Zavrtěla jsem hlavou a najednou jsem ucítila ohromný knedlík v krku. „Maddox –,“ vyhrkla jsem jen a víc ze sebe nedostala. Do očí se mi s neuvěřitelnou vervou konečně natlačily slzy a rozstříkly se mi po tvářích. Pohltila mě spalující bolest, která jako by mi znovu a znovu rvala srdce z těla.

Eric mě chytil kolem ramen a překvapeně se mi zadíval do obličeje. „Je mrtvý?“ vyjeknul nechápavě.

Dokázala jsem jen zavrtět hlavou, než jsem se mu vrhla do náruče. Vtiskla jsem svou tvář do jeho šedého trička a zoufale se ho držela za okraje bundy. Z hrdla se mi začaly linou příšerné skřeky. Bolestivé, jako skučení raněného zvířete. Nohy mě už neunesly a já se pomalu sesunula na silnici. Eric si ke mně klekl a nepouštěl mě.

„Ann, co se stalo?“ hlesl po chvíli smutně.

Hladil mi vlasy, objímal mě kolem ramen. A já na něj na chvíli dostala vztek. Kdyby tehdy neodjel do Anglie, nic z tohohle všeho by se nestalo. Byla bych teď v jeho náručí, ale neměla bych pocit, jako by se celý můj svět rozpadl. Naopak, byla bych šťastná. Líbali bychom se, drželi za ruce a já bych věděla, že mám toho nejlepšího kluka na světě. Kluka, který je slušný, chytrý a pozorný.

Kluka, kterého mají rádi moji rodiče a který by mě jisto jistě nikdy neuhodil. Neuhodil by ani nikoho jiného a rozhodně by nikoho nezmlátil až na pokraj smrti. Maddox Manner by pro mě dál byl jen ten hezký kluk, co se producíruje po kampusu každý týden s jinou barbínou. Stále bychom se těm holkám s Hannah posmívaly, že jsou tak hloupé a žerou mu jeho řeči, kterými je lákal do postele. Ale bylo by mi to jedno, protože bych chodila po kampusu s Ericem za ruku a byla bych šťastná. Šťastná.

„Ann...“, zašeptal Eric znovu po dlouhé chvíli, kdy se mi konečně podařilo dostat ty šílené vzlyky pod kontrolu. „Povíš mi už, co se stalo? Udělal ti něco?“

Zvedla jsem k němu oči a zavrtěla hlavou. Rukávem bundy jsem si otřela tváře i nos a několikrát jsem polkla, abych zahнала ten knedlík v krku. „Rob se mě tam pokusil znásilnit“, řekla jsem zahanbeně a chtěla pokračovat, když Eric smutně pokýval hlavou.

„Jo, to vím“, přiznal a naléhavě mi stiskl ramena. „Anno, kdybych jen věděl, že ti chce něco udělat...“ Zavřel oči a zakroutil hlavou. „Byl bych něco udělal já jemu.“

Zlomeně jsem zavzlykala. „Jenže Maddox mu něco udělal“, zakvílela jsem a znovu cítila, jak se mi z očí řinou proudy slz. „On ho z-zabil!“ Eric na mě zůstal ztuhle hledět. Myslela jsem, že je v šoku z mého prohlášení. Z toho, že můj kluk někoho zavraždil. I když Rob byl vlastně stále naživu... „Vlastně Rob ještě žije“, hlesla jsem pak a utřela si nos do rukávu. „Prý je v umělém spánku a bojuje o život.“

Eric se na mě zamračil. „Anno“, spustil pak opatrně a zavrťel hlavou. „A-ale já jsem... Já jsem ho viděl“, vypadlo z něj pomalu a zamyšleně. „Byl jsem u něj v pokoji a byl v pohodě. Jo, pomlácenej, jasně, ale byl na tom tak dobře, aby nás s Marcem poslal do prdele.“

„O čem to mluvíš?“ nechápala jsem.

Eric netrpělivě zakroutil hlavou. „Šel jsem s Marcem k němu do pokoje, aby si vzal klíče od auta, ale po cestě jsme narazili na

Mannera. Byl celej od krve a pustil se do mě, že jsem tě nechal jít s tím klukem pryč,“ vysvětloval rychle. „Byl naštvanej, ale odešel pryč. My s Marcem jsme pak šli zkontrolovat toho kluka. Potácel se u sebe v pokoji, zakrvácenej a ožralej. Marco ho přesvědčoval, že ho vezmeme do nemocnice, ale on se nám vysmál, že přece nepotřebuje pofoukat bolístku. Tak jsme ho nechali a jeli pryč.“

Ted' jsem na něj zůstala ztuhle hledět já. V hlavě jsem si snažila nějak srovnat to, co mi Eric právě řekl, ale přišlo mi, že mé nohy jsou rychlejší než mozek.

V další vteřině už jsem stála a běžela do domu. Eric se zmateně pustil za mnou. „Ann!“ volal na mě, ale já ho ignorovala. Vyřítla jsem se nahoru do svého pokoje a začala zběsile prohledávat svůj batoh. „Ann,“ zopakoval udýchaně a nechápavě sledoval moje počínání.

Konečně jsem našla, co jsem hledala a vtiskla Ericovi do rukou malou kartičku. Vizitku na policistu, který byl včera v noci na kolejích. „Musíš mu hned zavolat!“ vyhrkla jsem. „Musíš mu říct, že je Maddox nevinný!“ Eric se na vizitku díval a stále vypadal zmateně. Rozhodně ne odhodlaně. Ale já potřebovala, aby to udělal, aby to udělal hned! „Ericu!“ Zoufale jsem ho popadla za bundu a pokusila se s ním zatřást. „Prosím, prosím, musíš tam hned zavolat a říct jim to!“

Eric se konečně probral. Pokýval hlavou a sundal ze sebe mé ruce. Pak vytáhnul z kapsy mobil a vymáčkal na něj číslo z vizitky.

Sednul si na mou postel a začal mluvit s někým na druhé straně. Snažila jsem se uklidnit, hlavou se mi však honilo jediné.

Maddox to neudělal.

Maddox to nebyl.

Maddox je nevinný.

Musela jsem se předklonit, abych mohla dýchat. Znovu jsem přešla k oknu a otevřela ho a s vděkem nasála studený vzduch. Eric vysvětloval, kdo je a proč volá uprostřed noci. Chvilí mě děsilo, že mu to ten policista položí a řekne mu, aby zavolal znovu

až ráno, ale naštěstí to neudělal. Nedokázala bych čekat. Zešílela bych. I teď jsem měla pocit, že vnitřně šílím.

Maddox to neudělal – chytala jsem se toho faktu zoufale, jako topící se stébka trávy. A pak mi došly nové nepříjemné možnosti.

Co když byl Rob ve chvíli, kdy ho Eric viděl naoko v pořádku, ale měl nějaké vnitřní krvácení? Co když si pak prostě lehl a začal pomalu umírat, než ho někdo našel?

Eric domluvil a podíval se na mě. „Chtějí, abych přijel do Newportu.“

Přikývla jsem. To bylo logické. „Dobře, pojedu s tebou,“ prohlásila jsem a vyšla směrem z pokoje, ale Eric mě chytil za ruku.

„Anno,“ vyhrknul a stáhnul mě zpátky k sobě na postel. „Poslouchej mě chvíli,“ poprosil mě pak potichu. „Pojedu tam hned ráno a všechno jim řeknu. Ale nevím, jestli ho pustí...,“ zavrtěl hlavou. „Ze zákona nemají právo ho bez důkazů držet déle než čtyřicet osm hodin, ale já nevím, co mají v ruce,“ vysvětloval mi trpělivě. „Chci, abys byla připravená na všechno.“ Vzdychla jsem a nemohla najít žádná slova. Věděla jsem, že ta šance, že ho za pár hodin budu znovu svírat v náručí je tak hrozně malá. To malé světlo v moři tmy bylo prchlivé a nejisté. Eric mě palcem pohladil po hřbetu ruky. „Ann... Víš, že jsem tu pro tebe?“ řekl pak opatrně. „Nechci, aby ses trápila. Nechci, aby ti dál ubližoval.“

„Ericu...,“ hlesla jsem.

Umlčel mě zvednutou rukou. „Přesto tam pojedu a pokusím se ho dostat ven. Ale slib mi prosím, že si to promyslíš.“ Pustil mou ruku a vstal.

„Pojedu s tebou,“ zopakovala jsem, ale on zamítavě zakroutil hlavou.

„Ne, zůstaň a zkus se uklidnit.“ Pak přešel ke dveřím, kde se na mě ještě otočil. „Mám tě rád, Ann.“

KAPITOLA 2.

Maddox

Do dveří vešel pan Smithers, uhladil si kravatu a sednul si na-
proti mně se slovy: „Mám pro vás dobrou zprávu.“

Žaludek mi poskočil, i když jsem si v duchu zakazoval veškerý
naděje.

Když jsem se vrátil z kolejí a někdo mi zabušil na dveře, myslel
jsem, že se jen vrátila Anna. Ale místo toho to byla policie
a okamžitě mě sebrali. Netušil jsem, co se děje, dokud mi neřekli,
že jsem podezřelej z vraždy. Nechápal jsem to, přesto jsem
duchapřítomně mlčel, abych situaci nezhoršil.

Snažil jsem se v klidu dejchat a říkal si, že je to asi jenom nějaký
omyl, ale bolest v žebrech jako by mi zlověstně napovídala, že to
omyl není. Že jsem to tentokrát už fakt posral. Solidně posral.

Byl jsem vyděšenější, když mě začali šacovat a vzali mi všechno
z kapes – klíčky od motorky, peněženku i můj mobil. Tlustej
plešatej polda to hodil do krabice a donutil mě podepsat papír
o uložení. Pak mě odvedli do místnosti, kde mě vyfotili, vzali
mi otisky a vypáčili ze mě jméno, adresu, datum narození a další
pitomý byrokratický nesmysly. Do té doby se mnou pořádně nikdo
nemluvil. Pak se mě jeden polda snažil na něco ptát, ale já využil
práva mlčet.

Teprve potom jim došlo, že sotva stojím.

Okamžitě mě eskortovali do nemocnice, kde si mě přebrala protivná stará doktorka. Donutila mě sundat si oblečení a pak mě zahltila haldou otázek, jestli jsem užil nějaký drogy, alkohol nebo něco jinýho. Vypadala nedůvěřivě, když jsem na všechno odpovídal, že ne. Udělala mi stěry z pusy a vzala mi krev. Pak mi svítila do očí a lehce mačkala na monokla, kterej se mi udělal. Posvítla mi i do nosu a do pusy, ale asi tam nenašla nic zajímavýho, protože mi vzápětí začala mačkat hrudník.

Bolelo to jako blázen a téměř okamžitě jsem vykřiknul a ohnal se po ní. Zašklebila se na mě a poslala mě na rentgen. Policie samozřejmě důkladně vyfotila každý můj zranění, i už sotva viditelný otisky Robovejch prstů na mém krku.

Doktorka nakonec po další půl hodině civěla na snímky mejch žeber a chrlila na mě medicínský výrazy, kterejm jsem nerozuměl. Pochytil jsem jen „fraktura“ a „Codein“. Dala mi prášky a ledovej obklad na hrudník a propustila mě.

Odvezli mě zpátky na stanici a dali mi možnost si zavolat. Nejradši bych hned začal volat Anně, omlouval se jí a ujišťoval ji, že to bude v pohodě, ale věděl jsem, že tohle mi teď nepomůže. Proto jsem vytočil číslo svojí babičky.

Bylo mi jasné, že jsem v prdeli. Volal jsem jí bůhví v kolik v noci a jenom doufal, že mě hned neseřve. Naštěstí se udržela, i když bylo slyšet, jak je nasraná. Slíbila, že mi sežene právníka a položila to.

Pak mě odvedli do cely.

Seděl jsem na tvrdým lehátku a zděšeně si přehrával svoji rvačku s Robem. Když jsem odcházel, byl v pohodě, ještě se mi poškleboval. Tak co se kurva stalo?!

Noc jsem protrpěl. Obklad na žebrech už byl dávno teplej, tak jsem si ho strhnul a zahodil na zem. Potil jsem se a nedokázal zůstat v klidu. Pochodoval jsem po malým prostoru a snažil se nějak zklidnit, ale nešlo to. Každý hlubší nádech mě nepříjemně bodnul, a tak jsem si zkusil lehnout na to tvrdý lůžko a dejchat jen povrchově.

Nespal jsem celou noc. Nějakej polda mi ráno přinesl tác s jídlem a sjel mě hnusným pohledem. Jindy bych mu něco odseknul, ale teď jsem se díval do země a ignoroval ho. Měl jsem strach. Ne z něj, ale z toho, co se mnou bude.

Na jídlo jsem se sotva podíval. Vypadalo odporně, a navíc jsem pochyboval, že bych vůbec něco dokázal pozřít. Byl jsem vyčerpanej, špinavej, rozbolavěnej a jediný, co jsem chtěl, bylo jít domů. Vpadnout mezi ty stěny, kde je neustále cejtit tráva, jít do svý sprchy a v klidu se umejt. Pak zamířit do ložnice, kde by na mě čekala Anna.

Zmoženě jsem si položil ruku přes oči a snažil se vybavit si její vůni. Představil jsem si, že ji držím v náručí a její vlasy mi kloužou mezi prstama. Bude mě ještě vůbec chtít někdy vidět? Bude mě moct ještě někdy vidět?!

Nenáviděl jsem poslední slova, který jsem jí řekl. Aby vypadla. Aby táhla zpátky na tu posranou kolej. Bylo mi zle z toho, že jsem nedokázal rozumně uvažovat, uklidnit se a pak teprve s ní jít mluvit.

Z úvah mě vytrhnul strážnej, kterej přistoupil k mý cele. „Čelem ke stěně!“ zakřičel a já ho okamžitě poslechnul. „Ruce za hlavu!“ Udělal jsem to a dveře se se zabzučením otevřely a on mi za chvíli poutal ruce. „Máte tu návštěvu,“ prohodil pak nevzrušeně a vedl mě chodbou pryč. Pak mě usadil do prázdný místnosti se stolem a dvěma židlema. Sundal mi pouta z pravýho zápěstí a zacvaknul je do madla ve stole. Pak odešel.

Přemejšlel jsem, kdo za mnou mohl přijít a očekával jsem babičku, ale místo ní nakonec do místnosti vstoupil čtyřicátník v obleku s kravatou. Pan Smithers, babiččin právník. A začal mi pomalu vysvětlovat, v jakých sračkách jsem se ocitnul.

„Já vůbec nechápu, proč jsem tady,“ procedil jsem skrz zuby. „Jo, zmlátil jsem Roba, ale byl v pohodě, když jsem odcházel.“

Právník si spojil špičky prstů k sobě a pozorně poslouchal, zatímco jsem mu líčil, jak jsem přijel na koleje, setkal se s Annou a vydal se za Robem.

„Tak jak to, že je kurva mrtvej?!“ vypálil jsem pak nechápavě.

Pan Smithers zavrtěl hlavou. „Údajně ho našla slečna...“, sklopil oči do papírů před sebou, „Patricie Coleová. Dle její výpovědi ležel na podlaze bez známek života s rozbitou hlavou.“ Takže ho našla Patty...

„To je nesmysl,“ opáčil jsem. „Smál se mi. Ještě na mě zdvihal prostředníček.“ Jenomže pak mě něco napadlo. „Mohl mít krvácení do mozku a pak omdlít?“ zeptal jsem se nejistě.

Pan Smithers se nakrátko zamračil a znova se podíval do papírů. „Podle předběžné lékařské zprávy měl *doslova* rozbitou hlavu.“

Zůstal jsem na něj nejistě civět. „Cože?“

„Vypadá to, že ho *někdo* něčím vzal po hlavě. Nejspíš víckrát,“ dovysvětlil právník klidně.

Otevřel jsem pusu. „Ne rukama?“

„Ne rukama,“ souhlasil a posunul papíry stranou, aby se mohl opřít loktama o stůl. Pak se na mě soucitně zadíval. „Teď bychom se měli soustředit na vaše možnosti.“

„Já jsem to neudělal!“ vypálil jsem okamžitě. „Vy mi nevěříte, co?“ odušil jsem našťavaně.

Zvednul ruce. „Není důležité, čemu věřím já.“

„To teda je kurva důležitý!“ nesouhlasil jsem s ním vytočeně. „Jak mi má pomoci někdo, kdo si myslí, že jsem to udělal?!“

„Pane Mannere, prosím, uklidněte se. Vaše babička mě sem poslala, protože ví, že jsem nejlepší. Je jedno, jestli věřím ve vaši nevinu nebo ne. Tady nejde o city ale o fakta. O důkazy.“

Chtěl jsem si založit ruce na hrudi, ale pouta mi to znemožnily. Místo toho jsem položil dlaně na desku stolu. „Tak jaký jsou teda moje vyhlídky?“ zeptal jsem se nakonec odevzdaně.

„Váš útok byl neplánovaný, jednal jste ve vzteku...“, začal vyjmenovávat.

„Jasně, že jsem jednal ve vzteku, chtěl znásilnit Annu!“

Pan Smithers po mně hodil netrpělivým pohledem a pokračoval: „Když vás škrtil, dalo by se hrát na sebeobranu, ale nevím. Požil jste nějaké omamné látky?“

„Ne,“ zabručel jsem.

„Hmm... Máme šanci na...,“ nejistě pokejšoval hlavou ze strany na stranu. „Deset let.“

Zůstal jsem na něj ztuhle civět. „C-cože?“ vykřikl jsem. „Deset let čeho?“

„Deset let za mřížemi,“ upřesnil. Měl jsem pocit, jako by mi z těla odešel všechn vzduch. A všechna naděje. Deset let ve vězení? „Za vraždu takovýmto stylem je až osmnáct let vězení,“ pokračoval a mně se udělalo ještě hůř. „Samozřejmě se budeme snažit o nižší trest,“ ujistil mě, když viděl můj výraz. „Deset je dle mého předběžného odhadu maximum.“

„Ok, ok, ok...,“ začal jsem mumlat. „Kolik by to mohlo bejt minimálně?“

„S tím, co teď mám? Sedm let.“

Moje srdce nezadržitelně padalo. Sedm let. Minimálně.

„Teď bychom měli probrat vaši výpověď.“

Řekl mi, co mám všechno říct a poradil mi, co bych měl naopak zamlčet. To, že jsem se k Robovi vydal s úmyslem ho zmlátit, nebo dokonce zabít, jsem měl pochopitelně vynechat. Nová verze byla, že jsem si s nim šel promluvit a on vyvolal rvačku. Pan Smithers mě během vypovídání pokvyvováním hlavy ujišťoval, abych mluvil dál. Pak mi slíbil, že se se mnou co nejdřív zase spojí a odešel. Mě odvedli zpátky do cely.

Zůstal jsem se opírat o mříže a nevěřicně hleděl na podlahu. Deset let. Jenom těch několik hodin, co uběhlo od rvačky s Robem mi připadalo jako věčnost. Jak jsem měl přežít deset let?

Zhroutil jsem se na lůžko a byl jsem rád za bodavou bolest při dechání, protože mě udržovala vzhůru. A zasloužil jsem si ji. Bylo mi jasné, že o Annu jsem rozhodně přišel. Už ji nesevěu v náručí, už ji nepolíbim...

Pak mi pomalu docházelo, že jsem přišel i o celý svůj život. Už nedostuduju, nepůjdu s kámošema na večírek nebo pracovat k panu Pirksovi.

Za deset let mi bude třicet dva. Třeba... třeba by to nějak šlo. Třeba bych ji mohl uprosit, aby mě neopouštěla.

Povzdechnul jsem si a okamžitě si to zakázal. Ne, nebudu jí ničit život víc, než už jsem jí ho zničil. Hořce jsem si pomyslel, že teď ode mě bude mít konečně pokoj. Brzo na mě zapomene a bude šťastná s někým jiným. Bolelo mě to, ale zároveň mi to dávalo jistou útěchu.

Nevím, jak jsem přežil následujících několik hodin. Pokoušel jsem se zbavit myšlenek a zaměstnat počítáním mříží, než na mě někdo promluvil: „Maddoxi, jsi to ty?“

Zvednul jsem oči a uviděl postaršího policajta s tmavou pletí. Jeho vždycky přátelský oči jsem si pamatoval. Vyskočil jsem na nohy a přešel blíž k němu. „Franku!“

„Ježiši Maddoxi, co tady děláš? Viděl jsem jméno Manner a hned jsem si říkal, jestli seš to ty? Ale nechce se mi věřit, že bys –“ zadrhnul se a zůstal na mě zírat. Byl to tátův bejvalej kolega. Ten, kterému o mně táta vyprávěl, jak se ze mě stává sígr, když jsem se dostal do puberty. Ten, kterej viděl, jak se ze mě sígr fakt stal, když táta umřel. Znal mě, takže jsem mu ani nemusel odpovídat.

„Je to v prdeli, Franku,“ zamumlal jsem potichu a cejtil, jak se mi oči zalejevaj slzama. „Já ani nevím, proč jsem tady... A teď mi hrozí až osmnáct let vězení?“

„Made, jen klid,“ snažil se mě nějak uchlácholit, ale bylo to k ničemu.

Zaúpěl jsem a schoval si obličej do dlaní. „Bež pryč, vim, že by ses se mnou neměl bavit.“ Nechtěl jsem, aby se na mě díval. Nechtěl jsem, aby viděl moji bolest a aby se mi snažil ulehčit. Protože to jsem si nezasloužil.

„Uhni Franku,“ zabručel najednou někdo další. „Tenhle hajzl tu má návštěvu.“

„Nech si to,“ zavrčel na něj Frank, ale poslechl a ustoupil. „Drž se, Made,“ řekl mi jen, než odešel pryč.

Moje cela se znova otevřela a já si šel stoupnout čelem ke stěně s rukama za hlavou. Pak mě ten strážnej zase spoutal a odvedl do místnosti se stolem.

Po chvíli do dveří vešel pan Smithers, uhladil si kravatu a sednul si naproti mně se slovy: „Mám pro vás dobrou zprávu.“

Žaludek mi trochu nadějně poskočil, i když jsem si v duchu zakazoval veškerý naděje.

KAPITOLA 3.

Maddox

„Dostal jsem nové zprávy z nemocnice. Pan Levinski žije,“ pokračoval Smithers a já se nepatrně zamračil. Netušil jsem, kdo je pan Levinski, ale domyslel jsem si, že se tak jmenuje Rob. „Stále je bohužel v kritickém stavu a nevypadá to s ním dobře, ale pokud přežije, vaše vyhlídky budou jednoznačně světlejší.“

Nechápal jsem, jak je možný, aby o někom v jednu chvíli tvrdili, že je mrtvej, když není, ale to teď bylo vedlejší. „Co to znamená?“ zeptal jsem se a pořád se v sobě snažil zadusit malej plamínek naděje. Protože mohl bejt bláhovej.

„To znamená, že to nebude klasifikováno jako vražda, ale jako těžké ublížení na zdraví.“

„A to znamená co?“ ptal jsem se dál netrpělivě. Potřeboval jsem čísla.

Pan Smithers se tvářil sebejistě. „Maximálně pět let,“ odpověděl konečně na moji otázku a já pomalu vydechnul. Pět let. To oproti osmnácti znělo vážně dobře. Přesto to bylo pořád o pět víc, než jsem si zasloužil.

„Je možná nějaká podmínka nebo něco takovýho?“ pokračoval jsem a ten plamen ve mně začal sílit.

Pan Smithers se na mě najednou zazubil. Vypadal jako prohnanej had, ale bylo mi to fuk, dokud bude prohnanej v můj

prospěch. „Snažil jste se chránit slečnu Laneovou. A snažil jste se bránit sám sebe. Pokud to zahrajeme chytře, skončí to na maximálně devadesáti dnech odnětí svobody – v lepším případě na podmínce.“

Srdce mi začalo silně bušit. Takže tu přece jen byla šance. Malá a nepatrná, ale byla tady.

Pan Smithers se začal zvedat. „Raději počítejte s těmi pěti lety, ale pokusím se udělat maximum pro nižší sazbu,“ řekl mi. „Teď musím urychleně jít za státním zástupcem. Uvidíme se.“

„Počkejte!“ vyhrknul jsem rychle. Zastavil a otočil se ke mně. „V-viděl jste ji?“ zeptal jsem se a přišel si trochu hloupě. „Annu,“ dodal jsem, když se na mě pan Smithers jen nechápavě díval.

Slabě se usmál a zavrtěl hlavou. Kejvnul jsem a on odešel. Zůstal jsem vyjeveně sedět, dokud si pro mě znova nedošel ten protivnej strážnej a hrubě mě nestrčil zpátky do mé cely.

„Jdi do prdele,“ procedil jsem na něj potichu.

„Radši drž jazyk za zuby, chlapečku,“ poradil mi a odešel pryč.

I přes zlomený žebro se mi dejchalo trochu líp. Ještě ráno jsem tady byl s vyhlídkou na osmnáct, v lepším případě na deset let. Teď na maximálně pět. V žaludku mi hlodal strach, že to nakonec stejně nevyjde a zůstanu zavřenej osmnáct – pokud Rob umře. Po chvíli jsem si lehnul a přemýšlel, jak to vysvětlím mámě, až ji jednou uvidim. Třeba na nějaký krátký návštěvě. Jak to řeknu Misty po tom, co posledně brečela a prosila mě, abych už nedělal kraviny? Co řeknu babičce, která teď kvůli mně vyhazuje nehorázný prachy za právníka? A co povim Anně?

Vzpomněl jsem si na to, co říkal Rob. Mluvil o prachách a o Chadovi. Nepochyboval jsem o tom, že za nim Chad ještě ten večer v Doupěti přišel a učinil mu slušnou nabídku... To kvůli Robovi Annu našel na kolejkách. To Roba pověřil tím nechutným úkolem, aby se mi pomstil za to, že jsem mu kdysi svedl holku. Zasranej Chad. Teď už určitě ví, jak to celý dopadlo a mne si ruce, protože to skončilo ještě hůř než v jeho nejdivočejších snech.

S těma myšlenkama se mi nějakým zázrakem podařilo usnout. Bylo to sice jen na chvíli, ale alespoň něco na moment utišilo tu bolest v žaludku. Ten děs z toho, co se mnou bude.

Do rána jsem znova počítal mříže. Pořád dokola. Jídla jsem se ani nedotknul, ale donutil jsem se vypít lahev vody. Pořád mi ale bylo příšerně. Nejen psychicky, ale i fyzicky. Rob mě pořádně zřídil.

V devět ráno jsem zvažoval, že bych přece jenom snědl něco z tý šlichty, která ležela na tácu na zemi. Než jsem se však rozhodnul, k mý cele se přišoural ten protivnej strážnej a otevřel ji. „Máš štěstí smrade, někdo nahoře se nad tebou smiloval,“ řekl a ustoupil, abych mohl vyjít ven. Nechápal jsem, co se děje a chvíli jsem zůstal nedůvěřivě stát na místě. „Tak dělej!“ popohnal mě netrpělivě a já konečně vyšel. „Máš fakt kurevskou kliku. Ale věřím, že se sem zase brzo dostaneš, ty hajzle.“ Nechápal jsem, co proti mně má, ale ignoroval jsem ho. Nejspíš za to mohl jen můj zjev. Na to jsem byl zvyklej – lidi viděli potetovanýho kluka a hned usoudili, že jsem největší zlo na světě.

Vedle v místnosti byl pan Smithers a s úsměvem ke mně přiskočil. „Našel se svědek, který s panem Levinskim mluvil po vašem odchodu z kolejí,“ oznámil mi nadšeně. „Okamžitě jsem zavolal státnímu zástupci, který rozhodl o vašem propuštění. Bez pádných důkazů vás tady nesmí držet.“

„Takže můžu jít domů?“ podivil jsem se a necejtil nic, jen zmatek. Do mozku mi to nějak nechtělo dotýct, ani když pan Smithers spokojeně příkejvnul.

Postoupil jsem dál, kde mi nějakej polda podával papíry na podpis. „Rozhodně neopouštějte stát,“ zabručel na mě.

„Vyšetřování bude samozřejmě pokračovat,“ přispěchal ke mně pan Smithers s vysvětlením. „Ale teď už hrajeme opravdu maximálně o tu podmínku nebo tři měsíce ve vazbě,“ ujistil mě. „Pokud se neobjeví nové skutečnosti,“ dodal jen tak mimochodem a blesknul po mně pohledem. Zatnul jsem čelist – pořád mi

nevěřil, že jsem to neudělal. „Budeme v kontaktu,“ slíbil mi pak a potřásl si se mnou rukou.

Pokračoval jsem se strážným, kterej mě dovedl k okýnku, kde mi vydal zpátky moje věci. Mobil jsem měl samozřejmě vybitej.

Vyšel jsem ven z budovy, pořád zatraceně překvapeněj, když jsem najednou uviděl zářivej úsměv a dolíčky ve tvářích. „No to mě poser,“ odtušil jsem pobaveně a rychle si dával dvě a dvě dohromady. Stál proti mně ten nejnepravděpodobnější člověk, kterýho bych tu čekal a mně bylo hned jasný, že to právě díky němu jsem venku. Bože, proč mi to nedošlo dřív, že jsem se s nim hned po rvačce s Robem viděl?

Green pokrčil rameny a zamžoural proti slunci. „Napadlo mě, že bys mohl potřebovat odvoz domů,“ prohodil nenuceně a ustoupil ke dveřím svýho auta.

Pomalu jsem k němu přešel blíž a zastavil se. „Předpokládám, žeš jim právě řekl, že jsem Roba nezmrzačil já?“ vyrazil jsem ze sebe nejistě a on se na mě zase zazubil. Vypadal spokojeněj sám se sebou.

„No, tak úplně *ted'* to nebylo. Čekal jsem, že tvoje propuštění půjde rychleji...“ Znova pokrčil rameny. „Alespoň jsem si dal dobrý brunch.“

Všimnul jsem si, že má pod očima kruhy a vypadá unaveně. Kdo ví, kolik hodin tady vůbec strávil. „Díky,“ donutil jsem se říct a on maličko kejvnul.

Došlo mi, že čeká, až nastoupim, a tak jsem obešel jeho auto a vlezl si na sedadlo spolujezdce. Bylo tak divný sedět vedle Erica kokota Greena. A bejt mu vděčnej. A ještě divnější byla představa, že s nim mám teď strávit celou cestu do Stansonu.

Green vyjel a asi čtvrt hodiny se zdálo, že pojedeme mlčky. Já přemejšlel, jak bych se ho zeptal na všechno, co se děje, ale něco ve mně mě nutilo mlčet. Asi jsem nechtěl tomuhle pitomýmu panákovi ukázat, že jsem naše rozpory jen tak hodil za hlavu. Protože nehodil.

Když jsme se před pěti dny setkali náhodou v klubu, málem jsme si rozbili držky. Viděl, jak se na mě věší moje bejvalka Cassidy a nebejt našeho společného známého Marca, kterej pak Greena ukecal, aby držel o Cassidy jazyk za zuby, už bych to od Anny dávno schytl.

„Tak... jaký to bylo?“ prohodil Green nevzrušeně po dlouhý době mlčení a upíral oči na silnici před sebou.

Podrážděně jsem se na něj podíval. „Jaký bylo co? Strávit dvě noci za mřížema?“ zeptal jsem se kousavě. „Fakt báječný, lepší než pětihvězdičkovéj hotel, fakt doporučuju.“

Green protočil oči, ale nekomentoval to. „Co se vůbec stalo? Anna říkala, že ten kluk – Rob – leží na hadičkách.“

Na hrudníku mě znova nepříjemně bodlo, ale s žebrama to nemělo co dělat. „Jo... prej mu někdo rozbil hlavu.“

„No to mě podrž,“ odvětil Green a nespouštěl oči ze silnice. „Co říkal tvůj právník? Jak to s tebou vypadá?“

Zavrtěl jsem hlavou. Moc se mi nechtělo Greenovi vykládat vyhlídky na moji zářnou budoucnost. „Nevim,“ zabručel jsem. „Možná podmínka, možná tři měsíce... Možná pět let.“

Green potichu hvízdнул. „Pokusí se to uhrát na sebeobranu, co?“ odtušil a popudil mě tím ještě víc, i když zněl naprosto nevzrušeně.

„No jasně, já zapomněl, že ty jsi ten úžasnej Green, co chodí na práva,“ zavrčel jsem na něj a založil si ruce na hrudi. Zasmál se tomu. „Jdi se vycpat...“

„Těší mě, že mě máš pod kůží,“ prohodil pobaveně. „I když nechápu proč. Vyhráls, ne?“

Zamračeně jsem se na něj podíval, ale nemusel jsem se ptát, abych věděl, že tím naráží na Annu. „Jo, jenže oba víme, že to není správně.“

Ted' se zamračil taky. „Ty si to uvědomuješ?“ podivil se.

„Jo, vim, že nejsem pro Annu ten pravej. Ten *správněj*,“ opravil jsem se. „Že by měla chodit s nějakym debilem, jako seš ty.“

Green se zase zasmál. „Jsem rád, že máme stejný pohled na věc. Co s tím uděláme?“

„Myslíš si, že ti tady teď načrtnu plán, jak odkopnu Annu, aby ses s ní mohl dát dohromady?!“ zapraskal jsem a ruce si dál držel pevně vražený do podpaží.

„Jestli vůbec budeš mít příležitost odkopnout ty ji,“ prohodil opět nenuceně a pak se tvářil, jako kdyby nic neřekl. Mluvil, jako kdyby ji snad viděl a něco věděl.

„Kdys ji viděl?“ zeptal jsem se.

„Dneska v noci jsem byl u ní,“ odpověděl zase jakoby nic. A mě to bolestivě bodlo. Takže byl u ní v pokoji na koleji? Nebo u ní doma? Tam, kam jsem já nesměl ani vkročit? Štvalo mě to a hlodalo mě to. A štval mě i fakt, že jakmile jsem na chvíli zmizel ze scény, Anna běžela do náruče tomuhle frajírkovi.

„Říkala něco?“ snažil jsem se znít nevzrušeně jako on, ale hlas mi přeskočil.

Greenovi z obličeje zmizel jeho pobavený úsměv a najednou se zatvářil smutně. Pomalu zavrtěl hlavou. „Brečela.“ Povzdechnul jsem si. „Ale...“ Znova zakroutil hlavou a hledal slova. „Nikdy jsem ji takhle neviděl, bylo to hrozný. A zatraceně tě nenávidím za to, že jí tohle děláš.“

Nejradši bych na něj vychrlil tunu urážek a odseknutí, ale jen jsem zamračeně mlčel. Taky jsem se nenáviděl za to, že jí tohle působím.

„Víš, že by měla bejt se mnou, a ne s tebou,“ pokračoval Green po chvíli. „Udělal bych ji šťastnou. Nemusela by mě skrývat před rodičema, nepodváděl bych ji...“

„Já ji nepodvádím!“ vypálil jsem našťavaně.

Nakrátko se mi podíval do očí. „Říkej si tomu, jak chceš,“ odvětil tvrdě.

Donutil jsem se mlčet a radši se zadíval z okna. Samozřejmě, že měl ve všem pravdu. Pítomej kokot Green. Dokonalejší pan právník. Kokot. Ale měl pravdu. Byl jsem jako učiněná katastrofa, jenom

jsem Anně ubližoval. I když jsem se zaříkal, že už to neudělám, že se budu chovat slušně a budu k ní milej, nakonec jsem na ni řval a pral se s ostatními. Vlastně to byla moje vina, že ji ten hajzl málem znásilnil, protože já byl moc nasranej na to, abych tam byl s ní. A pak jsem byl moc nasranej na to, abych ji objal a utěšil. Místo toho jsem ji poslal do hajzlu.

„Mohl bys mě vyhodit u ní?“ zeptal jsem se, když jsme dojeli na okraj Stansonu. „Je u rodičů?“

Green povytáhnul obočí. „Vážně jí chceš takhle lézt do baráku?“ řekl a očima sjel moje zkrvavený tričko a pomlácený obličej. Mlčel jsem a on pohodil rameny. „Pan Lane tě stejně zabije ještě před prahem, takže v klidu, rád tě tam vyhodím.“

Nervózně jsem polknul při myšlence na Anninýho otce, kterej mě nesnášel. Pravděpodobnost, že mě nechá promluvit se svojí dcerou byla nulová, ale doufal jsem, že mi třeba otevře rovnou Anna nebo její máma. Ta mě sice taky neměla moc v oblibě, ale alespoň byla dost taktní na to, aby mi to nedávala najevo.

To už jsme dojeli do Anniny ulice a já čekal, že Green zastaví před jejím domem, ale on místo toho zajel na příjezdovku domu naproti.

„Do prdele, pořád zapomínám, jak blízko u ní bydlíš,“ poznamenal jsem a vystoupil. „No... Tak díky. Za všechno,“ vyrazil jsem ze sebe neochotně.

Pokývnul na mě. „A Mannere, mysli na to, co jsem ti říkal. Udělal bych ji šťastnou.“

KAPITOLA 4.

Anna

Měla jsem pocit, že mě ta nervozita zničí. Proseděla jsem u sebe v pokoji snad celé ráno a neustále kontrolovala telefon, abych neprošvihla telefonát od Erica. Nebo zprávu. Kolem sedmé ráno mi napsal, že to vypadá nadějně, ale pak už se neozval.

Abych se alespoň trochu odpoutala od toho neustálého čekání, odebrala jsem se dolů na snídani a donutila se sníst několik lžic ovesné kaše s borůvkami. Pak jsem mámě pomohla s úklidem domu, což byla skvělá činnost pro zahnání jakýchkoliv myšlenek. Nakonec jsem šla zpět do svého pokoje.

Posadila jsem se ke stolu a do uší si pustila co nejhlasitěji nejnovější písničky Taylor Swift. Vždy mi dokázaly zvednout náladu, ale jak se zdálo, tak dnes ne. Soustředila jsem se na text a blokovala nával strachu, který jsem měla neustále usazený pod kůží. Snažila jsem se nic nevnímat, dokud mi na rameno nedopadla něčí ruka.

S vyjeknutím jsem se otočila. Byl tady.

Dřív, než jsem si to uvědomila, vytrhla jsem si sluchátka z uší a vrhla se mu do náruče. Moje tělo už znovu oťrásaly vzlyky a nevěděla jsem, jestli jsou to vzlyky úlevy nebo bolesti.

Byl tady. Skutečně? Nebyl to jen nějaký zvrácený sen? Stiskla jsem ho silněji a on mě taky. Byl tady. Mlčel.

Se vzlyknutím jsem se od něj trochu odtáhla, abych mu mohla pohlédnout do tváře. Oči měl zalité slzami, ale nenechal je skápnout. Zvedla jsem ruku a jemně mu prsty přejela po ošklivé podlitině pod levým okem. U nosu měl zaschlou krev a na rtu také. Ruce, kterými mi začal zlehka otírat slzy měl na kloubech rozedřené a celkově vypadal příšerně zbědovaně. Ale byl tady a na ničem jiném nezáleželo.

Znovu jsem se ke němu těsně přitiskla a dál jsem plakala, aniž bych věděla proč.

„Strašně moc se omlouvám,“ zašeptal po chvíli a hladil mě po vlasech. „Za všechno.“ Věděla jsem, že si potřebujeme promluvit. Musela jsem vědět, co všechno Robovi udělal a také, zda je ze všeho venku, zda mu už nehrozí žádné vězení.

Zároveň jsem s ním ale musela mluvit o nás dvou. O tom, proč si mě ve středu v klubu nevšímal, proč se mi pak neožval a proč na mě byl tak krutý poté, co se stalo to s Robem. Ublížil mi. Tolik mi ublížil a já mu to musela říct stejně jako to, jak moc jsem bez něj trpěla.

Ale nedokázala jsem ze sebe vydat ani hlásku. Všechno mi náhle přišlo nepodstatné. Jediné, na čem záleželo bylo, že byl zpátky.

Stáli jsme spolu mlčky v objetí neuvěřitelně dlouho, než na otevřené dveře od mého pokoje zaklepala máma.

Nepustila jsem ho a ani jsem neskrývala své slzy, když jsem se na ni podívala. On byl moje všechno a chtěla jsem, aby to máma viděla.

„Ehm, ohřála jsem jídlo,“ oznámila nám a vrhla krátký pohled na Maddoxe, který byl stále v tom stejném bílém tričku jako v sobotu v noci.

Maddox se jemně vymanil z mého sevření, jakmile máma zmizela na schodišti a naposledy mi setřel zasychající slzy z tváří. „Měl bych jít,“ řekl potichu a ucouvnuł ke dveřím, než jsem ho znovu chytila.

„Ne,“ vyhrkla jsem. „Prosím, pojd' se nejdřív najíst,“ zaprosila jsem a znělo to zoufaleji, než jsem čekala. Nechtěla jsem, aby po těch neuvěřitelných dvou dnech prázdnoty zase zmizel. Prála jsem si zastavit tento okamžik a nemuset nic řešit, nad ničím se strachovat a jen si užívat, že je u mě.

Zamnul mi ruce a zavrtěl hlavou. „Víš, že tady nesmím být,“ namítnul. „Navíc se musím nutně osprchovat.“

Nepustila jsem ho. „Ne, zůstaň.“

„Anno...“

„Zůstaň,“ zopakovala jsem bez dechu.

Chvíli mě propaloval svýma tmavýma očima, než nakonec pokýval hlavou. „Tak dobře.“

Úlevně jsem vydechla zadržovaný vzduch a propletla si s ním prsty. Vyrasila jsem dolů do kuchyně a on šel se mnou. Viděla jsem na něm, jak je rozpačitý z toho, že je tady a že se mu ani trochu nechce usednout k našemu stolu, ale přesto to udělal. Pro mě.

Sedla jsem si vedle něj a stále nepouštěla jeho ruku. Už nikdy ji nepustím.

Máma před nás postavila dva talíře ohrátych makarónů ze včerejška a Maddox na ni vděčně kývnul. „Děkuju,“ hlesl a rozpačitě se podíval přes rameno. „Tvůj táta tu není?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, přijede až večer.“ Po mém prohlášení nervozita Maddoxe trochu opustila a on se chopil lžice a začal jíst. Házel to do sebe, jako kdyby nejedl týden a já se nad ním musela usmát.

„Omlouvám se, že to není nic pořádnějšího,“ zamumlala máma nejistě a přisedla si naproti mně.

Maddox k ní zvedl hlavu s ironickým úšklebkem. „Byl jsem dva dny zavřenej,“ prohlásil a já viděla, jak máma okamžitě ztuhla. Samozřejmě věděla, co s Maddoxem bylo, ale u nás se nic neříkalo nahlas. Pak se totiž rodiče mohli tvářit, že se nic neděje. „Ehm... Je to moc dobrý,“ dodal chabě, když viděl její rozpaky. Dál už mlčel a jedl pomaleji.

I mně došlo, jaký mám najednou hlad a snědla jsem půlku talíře, než můj stažený žaludek začal protestovat. Pomohla jsem mámě naskládat nádoby do myčky a Maddox pomalu vstal.

„Tak... Já už pojedu,“ řekl mi potichu.

Znovu jsem ho vzala za ruku a připomněla si, abych ji už nepouštěla. „Dobře, pojedu s tebou.“

Zatěkal očima na moji mámu a pomalu zavrtěl hlavou. „Anno, to není teď dobrý nápad.“

Nechápala jsem to. „Proč ne?“ podivila jsem se.

Znovu se podíval na moji mámu a lehce ode mě ucouvnuł. Najednou byl neuvěřitelně odtažitý a já nevěděla, co s tím. „Potřebuješ chvíli času... A-a já taky.“

Jeho chování mi znovu ubližovalo. Odháněl mě od sebe a já nechápala proč. „Stejně tu nemáš motorku, odvezu tě,“ řekla jsem.

„Zavolám si taxíka.“

„Ne, to je v pohodě. Odvezu tě,“ trvala jsem si na svém.

„Umm... Ok, tak jo,“ souhlasil nakonec a ještě se naposledy otočil k mé mámě. „Děkuju. Mějte se.“

Popadla jsem na věšáku bundu a říkala si, jestli bych si neměla rychle nahoru zaběhnout pro nějaké náhradní oblečení, ale nechtěla jsem na Maddoxe tlačit, když očividně nebyl nadšený z toho, že jedu k němu.

„Můžu si od tebe napsat esemesku?“ zeptal se mě v autě.

„Jo, jasně,“ souhlasila jsem a podala mu svůj telefon. „Komu píšeš?“ přemohla mě zvědavost, zatímco zamračeně cvakal prsty do displeje.

„Jen mámě a babičce. Na rozhovor teď nemám, ale alespoň, aby věděly, že jsem venku,“ odpověděl a já znejistěla.

Neměl náladu na rozhovor. Nebo energii. Ale já ten rozhovor potřebovala. Kousla jsem se zevnitř do tváře a v duchu se uklidňovala, že můžu ještě pár hodin počkat. Celou cestu do Maddoxova domu jsme nemluvili a když jsem dojela, otočil se